

เทคนิคการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามแนวทางภาษาศาสตร์*

Techniques for Learning Foreign Languages According to Linguistic Approaches

อภิชนา ฤชัย

Apichaya Ruechai

วิทยาลัยสงฆ์เพชรบุรี มจร.

Phetchaburi Buddhist Collage, MCU, Thailand

Email: deawdao@yahoo.com

บทคัดย่อ

ปกติเมื่อเรียนภาษาต่างประเทศคนทั่วไปมักคิดว่าเป็นเรื่องยากเนื่องจากประสบปัญหา อาทิ ฟังไม่ออก เปล่งเสียงตามได้ไม่ชัด เป็นต้น ซึ่งหากผู้เรียนมีพื้นฐานทางภาษาศาสตร์บ้างก็จะสามารถเรียนภาษาใด ๆ ได้ง่ายขึ้น บทความนี้จึงมุ่งนำเสนอความรู้เรื่องระบบภาษา ให้ใช้เป็นแนวทางการเรียนภาษาต่างประเทศได้รวดเร็ว จากการศึกษาพบว่า ผู้สนใจควรตระหนักว่าแต่ละภาษามีระบบที่แตกต่างกัน โดยแบ่งเป็น 3 ด้าน ประการแรก ด้านสัทศาสตร์ ต้องเข้าใจว่าเสียงที่ใช้ในแต่ละภาษามีจำนวนไม่เท่ากัน มีทั้งเสียงที่เหมือนกันและแตกต่างกัน ฐานกรณ์ที่ใช้ในการกำเนิดเสียงจึงต่างกันไปด้วย ประการที่สอง ด้านไวยากรณ์ มีวิธีการสร้างคำและการเรียงประโยคไม่เหมือนกัน ประการสุดท้าย ด้านระบบตัวเขียน ตัวอักษรที่ใช้แทนเสียงพูดของแต่ละภาษาต่างก็มีกำเนิดและลักษณะจำเพาะ ดังนั้น ในการเรียนภาษาต่างประเทศจะนำระบบภาษาใดมาเทียบเคียงกันใน 3 ด้านนี้ไม่ได้ ความเข้าใจในรายละเอียดดังที่กล่าวมานี้จะช่วยให้พร้อมที่จะเรียนภาษาต่างประเทศได้สะดวก และไม่ตัดสินใจว่าภาษาใดยากหรือง่ายกว่ากัน

คำสำคัญ: เทคนิคการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ, ระบบภาษา, ภาษาศาสตร์

*

Received 30 January 2022; Revised 19 April 2022; Accepted 2 June 2022

Abstract

People usually thought that it was difficult to learn a new language because they found many problems such as inaudibleness, indistinct vocalizations, etc. If the learners had some linguistic background, they could learn any languages easily. This article aimed to present the knowledge about language system as a guideline used for learning foreign languages quickly. The study found that we should be aware that each language had a different system, divided into 3 aspects. Firstly, Phonetics must be understood that the number of sounds appearing in each language was unequal. There were the same and different sounds so the alveolar ridges were different as well. Secondly, grammar - the word building and the sentence composition of each language was not the same. Lastly, writing system - the letters representing the sounds of each language had their origins and characteristics. Therefore, learning foreign languages, any language system could not be compared in these three aspects and this understanding would help the learner be ready to study a foreign language easily without judging any languages more difficult or easier.

Keywords: Techniques for Learning Foreign languages, Language System, Linguistic

บทนำ

คนทั่วไปเมื่อได้ยินภาษาต่างประเทศก็มักมีความรู้สึกว่ภาษานั้นภาษานี้ไเพราะกว่ากัน เมื่อต้องฟังหรือพูดภาษาที่ไม่ใช่ภาษาของตนก็มักลงความเห็นว่รับฟังหรือออกเสียงลำบาก ซึ่งในทางภาษาศาสตร์อธิบายว่ไม่มีภาษาใดที่ง่ายกว่ากัน เพราะ “ระบบภาษา” (Language System) ของแต่ละภาษาไม่เหมือนกัน และเป็นเรื่องปกติที่คนทั่วไปจะประเมินเช่นนั้น เนื่องจากความไม่คุ้นเคยที่มีต่อภาษาที่ไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน (จรัญวิไล จรุงโรจน์, 2550) ทั้งนี้ นักภาษาศาสตร์ยังสามารถใช้ข้อคิดความรู้ประยุกต์กับการจัดเรียนการสอนที่เรียกว่าภาษาศาสตร์การศึกษาได้อีกด้วย

หากเราตระหนักว่า ความยากง่ายของแต่ละภาษาที่เรามองว่าเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอนนั้นเป็นเพียงความไม่คุ้นชิน หรือเพราะขาดความเข้าใจเบื้องต้นเชิงภาษาศาสตร์ เรื่องความแตกต่างของระบบภาษา คำถามมากมายที่อยู่ในใจ อาทิ เราจะสอนภาษาต่างประเทศให้เข้าใจง่ายที่สุดได้อย่างไร? การสอนที่เป็นอยู่สัมฤทธิ์ผลมากน้อยแค่ไหน? เราต้องศึกษาโดยเริ่มจากจุดใดเพื่อเรียนรู้ได้เร็วที่สุด? เหตุใดเราจึงฟังไม่ออกหรือแปลงเสียงตามไม่ชัด? คำถามต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนตอบได้ทั้งหมดด้วยการใช้ความรู้ทางภาษาศาสตร์เข้ามาปรับใช้ เมื่อต้องฝึกพูดหรือเรียนภาษาใด ก็ให้ทำความเข้าใจระบบภาษานั้น ๆ เสียก่อนว่ามีลักษณะอย่างไร เหมือนหรือต่างกับระบบของภาษาที่กำลังสื่อสารอยู่อย่างไรบ้าง

บทความนี้จึงมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างความเข้าใจกระบวนการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์ และธรรมชาติของ “ระบบภาษา” ในเชิงภาษาศาสตร์ ทั้งระบบเสียง ระบบไวยากรณ์ ระบบตัวเขียน และเสริมประสบการณ์การบรรยายวิชาภาษาศาสตร์และวิชาอื่นที่เกี่ยวข้องกับภาษาที่มีมาตลอดกว่าสิบปี ด้วยภาษาเรียบง่ายเพื่อให้ผู้สนใจใช้เป็นพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้รวดเร็ว เพื่อให้ผู้สอนนำไปใช้ออกแบบการสอนวิชาภาษาต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้น และพยายามใช้สัทอักษร (Phonetic Alphabets) หรือชุดอักขระแทนเสียงในภาษาในบทความนี้เท่าที่จำเป็น เพื่อให้เข้าใจลักษณะธรรมชาติของภาษาได้มากที่สุด แม้ไม่มีพื้นฐานความรู้ทางภาษาศาสตร์มาก่อนก็ตาม

การเรียนรู้ภาษาของมนุษย์

การที่มนุษย์พูดภาษาได้นั้นคือมีความเข้าใจระบบภาษา อาจกล่าวได้ว่า มนุษย์ทุกคนที่รู้ภาษาก็จะมีความเข้าใจระบบภาษานั้นเอง ซึ่งอย่างน้อยก็เข้าใจภาษาแม่ (Mother Language) หรือภาษาแรกที่ตนพูดได้ โดยมีกระบวนการทางสังคมเป็นเครื่องหล่อหลอมให้เรียนรู้ จะเห็นได้ว่า เด็กที่เกิดมามีพ่อแม่และคนรอบข้างสอนให้พูด พัฒนาเป็นลำดับตั้งแต่อ้อแอ้ตามวัยไปจนถึงพูดเป็นประโยคซับซ้อนได้ หรือคนที่เติบโตในต่างแดนที่ไม่ใช่แผ่นดินสัญชาติเกิดก็จะพูดภาษาตามที่ใช้กันในสังคมนั้น ๆ เช่น เด็กชาวจีนเติบโตในประเทศอังกฤษย่อมพูดภาษาอังกฤษได้ดีพูดภาษาจีนตามพันธุกรรม เป็นต้น ทั้งนี้ มนุษย์มีสัญชาตญาณการเรียนรู้ภาษาอยู่แล้ว เพราะจำเป็นต้องสื่อสารเพื่อเอาตัวรอด

มนุษย์สามารถเข้าใจระบบภาษาได้มากมาย แต่จะเรียนรู้ระบบภาษาอื่น ๆ นอกเหนือไปจากภาษาแม่ของตนได้ดีเพียงใดนั้นมีปัจจัยหลายอย่าง อาทิ ผู้เรียนอายุน้อยก็จะเรียนรู้ได้เร็วด้วยวิธีธรรมชาติ กล่าวคือ สื่อสารโดยตรงกับเจ้าของภาษา (Native Speaker)

กล้ามเนื้อในการผลิตเสียงพูดยังเอื้อต่อการฝึกเปล่งเสียงให้ชัดเจน แต่อาจไม่เหมาะกับการเรียนในห้องเรียนเพราะสมาธิและความสามารถในการจดจำยังไม่มากพอ ในทางตรงกันข้าม ผู้ใหญ่มีภาระไม่มีเวลาควรเรียนโดยมีครูผู้สอนช่วยสรุปกฎให้และทบทวนด้วยตนเอง

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศด้วยวิธีธรรมชาตินั้นคล้ายกับการเรียนภาษาแม่ การเรียนภาษาด้วยวิธีธรรมชาติจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจระบบภาษาได้เอง ผู้เรียนต้องสัมผัสกับการฟังและพูดในสิ่งแวดล้อมที่ใช้ภาษานั้น ตัวอย่างเช่น ชาวจีนรุ่นแรกที่อาศัยเมืองไทย แรงงานต่างด้าว นักเรียนโครงการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม ฯลฯ เมื่อได้ฟังได้พูดภาษาไทยเข้าจรรดเย็นทุกวันก็สามารถสื่อสารได้ เมื่อสื่อสารได้ก็หมายถึงเข้าใจระบบภาษา คือทราบว่าคุณค่าใดแปลว่าอะไร มีการประมวลกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เอง สร้างประโยคขึ้นพูดได้ แต่ไม่ได้หมายถึงต้องอธิบายออกมาเป็นหัวข้อได้เหมือนครูสอนภาษา ซึ่งไม่ต่างกับการเรียนรู้ภาษาแม่ของเรา เราเข้าใจระบบก็จริงเราจึงพูดได้ แต่อาจอธิบายเรื่องภาษาไม่ได้หรือทำได้ไม่ดีเท่ากับครูผู้สอนโดยตรง

ผู้ที่ไม่ได้เรียนภาษาต่างประเทศด้วยวิธีธรรมชาติไม่ได้หมายความว่าไม่สามารถเข้าใจระบบภาษา คนส่วนใหญ่จำเป็นต้องเรียนกับครูผ่านการศึกษาในโรงเรียน สถาบันสอนภาษา หรือแม้ฝึกฝนด้วยตนเองก็ล้วนเข้าใจระบบภาษาได้และเกิดทักษะฟังพูดอ่านเขียนเช่นกัน เพียงแต่บางคนอาจรู้สึกว่ายากภาษานั้น ๆ ด้วยความลำบาก เป็นธรรมชาติของคนทั่วไปที่ไม่ทราบว่ากำลังติดอยู่กับระบบภาษาของภาษาแม่ที่ตนใช้พูด หากเรามีความเข้าใจลักษณะของภาษาตามแนวทางภาษาศาสตร์อยู่บ้าง หรือมีผู้สอนแนะนำว่าระบบภาษาที่ศึกษาอยู่นั้นแตกต่างจากภาษาแม่ของผู้เรียนอย่างไร ไม่ว่าจะเป็นวิธีสะกดคำ การออกเสียง ความเข้าใจโครงสร้างประโยค แม้แต่การเขียนก็จะกลายเป็นเรื่องง่าย เปรียบดังหมอภาษาที่ช่วยให้ผู้เรียนจับทางเรียนรู้ได้เร็วขึ้น ฉะนั้น ความแตกต่างของระบบภาษาจึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่เราควรศึกษาพอเป็นพื้นฐานอย่างน้อยในภาพรวม ดังนี้

ระบบภาษาคืออะไร?

ในแขนงวิชาภาษาศาสตร์นั้นมีการค้นคว้าวิจัยระบบภาษามากมาย เพราะภาษามีความจำเพาะและรายละเอียดที่ไม่เหมือนกัน ในที่นี้จะแสดงการวิเคราะห์ระบบภาษา 3 ส่วน ได้แก่ ระบบเสียง (Phonological System) ระบบไวยากรณ์ (Grammatical System) และระบบตัวเขียน (Writing System) โดยใช้ “ภาษาไทย” ซึ่งเป็นภาษาแม่ของเรา และ “ภาษาอังกฤษ” ที่หลายคนรู้จักอย่างแน่นอนผ่านหลักสูตรการศึกษา นำมาเป็นตัวอย่างหลักในการเปรียบเทียบระบบภาษาให้เห็นความต่างได้ชัดเจน พร้อมยกตัวอย่างภาษาอื่นประกอบตาม

สมควร เพื่อเสริมความเข้าใจระบบภาษาตามแนวทางภาษาศาสตร์ให้กับภาษาต่าง ๆ ที่กำลังศึกษาอยู่ได้

1. ระบบเสียง (Phonological System)

ก่อนทำความเข้าใจระบบเสียง เราพึงทราบประการหนึ่งว่า ในทางภาษาศาสตร์นั้นภาษาที่แท้จริงของมนุษย์คือ *ภาษาพูด* ซึ่งประกอบด้วยเสียงพูดและความหมาย ถ้ามีแต่เสียงพูดแต่ไม่มีความหมายหรือสื่อความหมายไม่ได้ ถือว่าเสียงพูดนั้นไม่เป็นภาษา (กาญจนา นาคสกุล, 2545) อาทิ คนไทยออกเสียง [กิ] ได้ แต่ก็ไม่มี ความหมายในภาษาไทยก็ถือว่าไม่ใช่ภาษา เป็นเพียงเสียงพูดที่เปล่งออกมาเท่านั้น ถ้าก็เป็นชื่อคนก็นับเป็นเสียงที่เป็นภาษา เพราะมีความหมายมีฐานะเป็นคำคำหนึ่งในภาษาไทย เป็นต้น ดังนั้น คำว่าเสียงในบริบทนี้จึงหมายถึงเสียงที่นำมาใช้เป็นภาษาพูดของมนุษย์ ไม่รวมเสียงที่ปราศจากความหมาย

การวิเคราะห์ระบบเสียงสามารถศึกษาได้ไม่ว่าจะเป็นด้านเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ รวมถึงทำนองเสียง การเน้นเสียง ฯลฯ สำหรับบทความนี้จะแสดงเฉพาะ “หน่วยเสียงพยัญชนะ” เพื่อชี้ให้เห็นลักษณะทางหน่วยเสียง สัทศาสตร์ และตำแหน่งที่ปรากฏของเสียงอันมีนัยสำคัญในภาพรวมพอเป็นประโยชน์ต่อการนำไปเป็นพื้นฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ขอให้ทดลองพิจารณาตัวอย่างระบบเสียงพยัญชนะในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ดังนี้

		ริมฝีปาก	ริมฝีปาก-ฟัน	ปุ่มเหงือก	เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	เส้นเสียง
กัก	ไม่มีลม	p b		t d	c	k	ʔ
	มีลม	ph		th	ch	kh	
เสียดแทรก			f	s			h
นาสิก		m		n		ŋ	
กึ่งสระ		w			j		
ร่ว				r			
ข้างลิ้น				l			

ตารางที่ 1 หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทย

	ริมฝีปาก	ริมฝีปาก- ฟัน	ฟัน	ปุ่ม เหงือก	หลังปุ่ม เหงือก	เพดาน แข็ง	เพดาน อ่อน	เส้นเสียง
กัก	p b			t d			k g	
เสียด แทรก		f v	θ ð	s z	ʃ ʒ			h
กึ่งเสียด แทรก					tʃ dʒ			
นาสิก	m			n			ŋ	
กึ่งสระ	w					j		
ร่ว				r				
ข้างลิ้น				l				

ตารางที่ 2 หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ

ตารางแสดงระบบเสียงเหล่านี้ นักภาษาศาสตร์ได้ค้นคว้าเก็บข้อมูลสรุปออกมา ระบุหน่วยเสียงที่ปรากฏด้วยสัทอักษร พร้อมทั้งแสดงประเภทและลักษณะของเสียง ตลอดจนฐานกรณ์หรืออวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง เป็นข้อมูลสำคัญใช้ต่อยอดองค์ความรู้ อ้างอิงการวิจัยและตำราต่าง ๆ เป็นสากล คนทั่วไปแม้ไม่มีพื้นฐานทางภาษาศาสตร์ก็สามารถวิเคราะห์ระบบภาษาได้เช่นกัน โดยเปรียบเทียบตารางทั้งสองนี้เป็นตัวอย่าง ก็จะพบความแตกต่างของระบบภาษาอย่างน้อยในระดับเบื้องต้น ได้แก่

1. หน่วยเสียงภาษาไทยมี 21 หน่วยเสียง ส่วนหน่วยเสียงภาษาอังกฤษมี 24 หน่วยเสียง
2. เมื่อพิจารณาหน่วยเสียงที่ปรากฏทั้งในภาษาไทยและภาษาอังกฤษมี 15 หน่วยเสียง ได้แก่ /p/ /b/ /t/ /d/ /k/ /g/ /f/ /s/ /h/ /m/ /n/ /ŋ/ /w/ /j/ /r/ และ /l/
3. หน่วยเสียงที่มีในภาษาไทยแต่ไม่ปรากฏในภาษาอังกฤษมี 6 หน่วยเสียง ได้แก่ /c/ /ʔ/ /ph/ /th/ /ch/ และ /kh/
4. หน่วยเสียงที่มีในภาษาอังกฤษแต่ไม่ปรากฏในภาษาไทยมี 9 หน่วยเสียง ได้แก่ /g/ /v/ /z/ /ʃ/ /ʒ/ /tʃ/ /dʒ/ /θ/ และ /ð/
5. ประเภทและลักษณะของเสียง ตลอดจนอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงต่างกัน ความแตกต่างของระบบภาษาที่ทุกคนเห็นนี้ ใช้วิเคราะห์ปัญหาในการเรียนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ และแนวทางแก้ไขได้มากมาย ดังนี้

ด้านหน่วยเสียง

ความแตกต่างของหน่วยเสียงที่จำแนกออกมาข้างต้นนั้น มีอิทธิพลต่อการรับฟังและออกเสียง หากมองโดยผิวเผินการที่ระบบภาษาอังกฤษมี 24 หน่วยเสียง ภาษาไทยมีเพียง 21 หน่วยเสียงซึ่งน้อยกว่าในภาษาอังกฤษ 2 หน่วยเสียงนั้น มิได้หมายความว่าหากต้องเรียนภาษาอังกฤษเราจะต้องฝึกรออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกแค่ 2 หน่วยเสียงที่ภาษาอังกฤษมีมากกว่า เพราะเมื่อพิจารณาให้ดีแล้วจะพบว่า หน่วยเสียงที่ใช้ในทั้งสองภาษามีอยู่ 15 หน่วยเสียงเท่านั้น ดังนั้น หากคนไทยต้องการศึกษาภาษาอังกฤษก็ต้องหัดฟังและออกเสียงที่ไม่ปรากฏในภาษาไทยให้ได้ถึง 9 หน่วยเสียง (ในข้อ 4) ในทางตรงกันข้าม หากผู้พูดภาษาอังกฤษต้องการเรียนภาษาไทยก็ต้องทำความรู้จักหน่วยเสียงที่ไม่ปรากฏในภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นเช่นกันจำนวน ๖ หน่วยเสียง (ในข้อ 3) นี่จึงเป็นเหตุผลที่ว่าเหตุใดผู้ที่ฟังหรือพูดภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแม่ของตน โดยเฉพาะหน่วยเสียงที่ตนไม่เคยได้ยินไม่เคยออกเสียงมาก่อน จึงรู้สึกว่าการฟังหรือออกเสียงลำบากนั่นเอง

ด้านสัทศาสตร์

การที่ระบบเสียงของแต่ละภาษาไม่เหมือนกันเพราะเกณฑ์ในการคัดเลือกเสียงที่แต่ละภาษานำมาใช้ต่างกัน ดังนั้น หน่วยเสียง จำนวนของหน่วยเสียง และฐานกรณ์ของเสียงต่างไปด้วย อาทิ ภาษาอังกฤษใช้ “ความก้อง-ไม่ก้อง” เพื่อแยกเสียงกักทุกฐานกรณ์แต่ละหน่วยออกจากกัน ภาษาไทยยังใช้ “การมีลม-ไม่มีลม” จำแนกเสียงกักไม่ก้องแต่ละหน่วยออกจากกัน อีกด้วย (ดูตาราง 1-/) เป็นต้น ดังนั้น ไม่ว่าใครศึกษาภาษาใด ๆ ก็เป็นเรื่องหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะพบกับหน่วยเสียงที่ไม่ปรากฏในภาษาแม่ของตน ซึ่งส่วนใหญ่เวลาฟังหรือออกเสียงที่ไม่คุ้นก็นำเสียงใกล้เคียงในภาษาของตนมาใช้พูดแทน เช่น /θ/ และ /ð/ ในภาษาอังกฤษ คนไทยได้ยินหรือออกเสียงเป็น /th/ และ /d/ เพราะเข้าใจผิด หรืออาจไม่รู้วิธีว่าต้องทำปากอย่างไร ต้องกำหนดลิ้นให้ตรงกับตำแหน่งใดในช่องปาก เป็นต้น

การฝึกทักษะการพูดการฟังภาษาต่างประเทศด้วยวิธีการทางภาษาศาสตร์ไม่ใช่เรื่องยาก แท้จริงเราสามารถฝึกรออกเสียงภาษาใด ๆ ให้ถูกต้องได้ โดยพิจารณาประเภทและลักษณะของหน่วยเสียง ประกอบกับฐานกรณ์ที่ใช้ผลิตเสียงนั้น ๆ ตามตารางระบบเสียงที่นักภาษาศาสตร์ได้ศึกษาไว้ ดังตัวอย่างจากตารางข้างต้น เช่น /θ/ เป็นเสียงเสียดแทรกในภาษาอังกฤษ ให้นำลิ้นแตะฐานกรณ์บริเวณฟันแล้วเปล่งเสียง ก็จะได้เสียงที่ชัดเจนดังเจ้าของภาษา เป็นวิธีที่ประหยัดเวลาและไม่ต้องใช้ความพยายามมากนัก เป็นต้น หรือแม้แต่การสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติก็เป็นเรื่องง่าย เพียงแสดงตารางระบบเสียงพยัญชนะไทย แล้ว

อธิบายว่าเสียงไหนให้อวัยวะใดเป็นต้นกำเนิดเสียง เช่น /c/ เป็นเสียงกักไม่ก้อง ฐานกรณ์ปุ่มเหงือก ก็ให้น้ำลิ้นแตะบริเวณแนวเหงือกที่เป็นสันนูนอยู่ถัดจากฟัน ผู้เรียนก็จะเข้าใจง่ายและเปล่งเสียงตามได้อย่างมั่นใจ จากนั้นค่อยจับคู่เทียบให้ทราบว่ายตรงกับพยัญชนะ จ และทำเช่นนี้ไปจนครบ 21 หน่วยเสียง เป็นต้น

ด้านตำแหน่งที่ปรากฏของเสียง

นอกจากหน่วยเสียงและสัทศาสตร์แล้ว เราจำเป็นต้องทราบความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับตำแหน่งที่เกิดของเสียงด้วย เพราะทุกหน่วยเสียงที่มีในภาษาเชื่อว่าจะสามารถปรากฏในทุกตำแหน่งของพยางค์ได้ไม่ เช่น ในภาษาอังกฤษอนุญาตให้หน่วยเสียง /s/ ปรากฏทั้งในฐานะพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย เช่นคำว่า set say pass dress เป็นต้น สำหรับภาษาไทยหน่วยเสียงนี้กลับปรากฏได้เฉพาะตำแหน่งพยัญชนะต้นเท่านั้น เช่นคำว่า สาม สิ่ง ศิล ชุก เป็นต้น แต่ไม่สามารถปรากฏตำแหน่งท้ายคำเป็นเสียงสะกด คนไทยจึงมักออกเสียงคำภาษาอังกฤษที่ใช้หน่วยเสียงนี้เป็นเสียงสะกดได้ไม่ชัด เช่นคำว่า bus (รถบัสโดยสารประจำทาง) โดยมักจะออกเสียงเป็น [บัส] เป็นต้น ในทำนองเดียวกัน ผู้พูดภาษาอังกฤษก็จะออกเสียงคำไทยที่ขึ้นต้นด้วยเสียงพยัญชนะ ง หรือหน่วยเสียง /ŋ/ เช่นคำว่า งาม ง่วง โง่งเงง ฯลฯ อย่างลำบาก เพราะระบบภาษาอังกฤษของตานั้นแม้มีหน่วยเสียงนี้เหมือนกันก็จริง แต่ไม่อนุญาตให้ปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะต้น หน่วยเสียงกับตำแหน่งที่ปรากฏของเสียงจึงเป็นเรื่องที่พึงศึกษาเพราะมีผลต่อการพูดเป็นอย่างมาก

เสียงควบกล้ำต่างๆ ในภาษาต่างประเทศเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่ทำให้คนทั่วไปรู้สึกฟังกายากออกเสียงลำบาก อาทิ ภาษาไทยมีเสียงสะกดเพียง 9 เสียงเท่านั้น (9 มาตรา) ขณะที่ภาษาอังกฤษเต็มไปด้วยเสียงสะกด โดยเฉพาะเสียงสะกดแบบควบกล้ำ (อุดม วิโรตม์สิกขดิตถ์, 2519) เช่นคำว่า “film” มีเสียงสะกดควบกล้ำสองเสียงได้แก่ [lm] แต่คนส่วนใหญ่ไม่คุ้นกับเสียงสะกดแบบควบกล้ำจึงมักออกเสียงเป็น [fi:m] กล่าวคือ ออกเสียงสะกดเพียงเสียงเดียวโดยเลือกเสียง [m] เนื่องจากเป็นเสียงสะกดแม่มกที่มีในภาษาไทย เป็นต้น นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังมีคำที่สะกดด้วยเสียงควบกล้ำสามเสียงหรือสี่เสียงอีกด้วย เช่น next gulps twelfths tempts ฯลฯ จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า การที่คนส่วนใหญ่บอกว่าฟังยาก เพราะอาจคิดว่าคำในภาษาอื่น ๆ จะต้องมิตัวสะกดเพียงเสียงเดียวแบบในภาษาไทย คือติดกับระบบภาษาแม่ของเรานั้นเอง

หากจะกล่าวถึงเฉพาะความแตกต่างของระบบเสียงภาษาไทยและภาษาอังกฤษเพื่อเป็นตัวอย่งแล้วนั้นยังมีอีกมากมาย อาทิ ภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ 5 ระดับขณะที่ภาษาอังกฤษไม่มี ฯลฯ เราพึงระลึกเสมอว่า ไม่มีภาษาใดยากไปกว่ากันและไม่ว่าจะศึกษาภาษาใดต่างก็ล้วนมีกฎเกณฑ์ที่แน่นอนและแตกต่างออกไปอีก อย่างไรก็ตาม ทุกคนก็มีโอกาสออกเสียงภาษานั้น ๆ ให้ชัดเจนได้ด้วยการฝึกฝน นอกเสียจากบางเสียงในบางภาษาที่มีความสัมพันธ์กับสรีระร่างกายของคนในท้องถิ่นที่พูดภาษานั้น ๆ เช่น ชาวอินเดียพูดภาษาฮินดีสามารถออกเสียงก้องต่าง ๆ ได้ไพเราะกังวาน เพราะเป็นชนชาติที่อวัยวะเอื้อต่อการออกเสียงอยู่แล้ว เป็นต้น นอกจากนี้ความต่างด้านระบบเสียงที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ยังมีความแตกต่างด้านระบบไวยากรณ์และระบบตัวเขียนที่ควรทำความเข้าใจเป็นลำดับต่อไป

2. ระบบไวยากรณ์ (Grammatical System)

ระบบไวยากรณ์ประกอบด้วยระบบคำและระบบประโยค อันมีสาระดังต่อไปนี้

2.1 ระบบคำ (Morphological System)

เมื่อเรียนภาษาต่างประเทศ หลายคนกังวลกับการท่องศัพท์จำนวนมาก หรือถอดใจเสียแต่เริ่มแรกเพราะรู้สึกเบื่อ ไม่มีเวลา ฯลฯ บางคนตั้งใจแต่การเรียนกลับพัฒนาไม่มากนัก เพราะจำศัพท์ได้น้อยจนเห็นว่าเป็นอุปสรรค ขาดผู้แนะแนวทางเชิงภาษาศาสตร์จึงต้องอาศัยเวลาพอสมควร จริง ๆ แล้วหากเรารู้จักลักษณะตระกูลภาษาของภาษาที่เรา กำลังศึกษาอยู่บ้าง ก็พอจะเห็นเทคนิคที่ทำให้เป็นเรื่องง่ายและน่าสนใจขึ้น

ภาษาต่าง ๆ ในโลกมีการสร้างคำไม่เหมือนกัน ภาษาไทยนั้นจัดเป็นประเภทภาษาคำโดด (Isolating Language) ถ้อยคำมักสร้างขึ้นจากหน่วยคำเพียงหน่วยเดียวและมีความหมายในตัว (เรื่องเดช ปิ่นเชื้อนขัตติย์, 2541) เช่น กิน โต๊ะ หมา นาฬิกา ฯลฯ เหมือนกับภาษาจีน ภาษาลาว ภาษาเวียดนาม ฯลฯ ที่จัดเป็นภาษาคำโดด เราต้องจำเสียงจำตัวอักษรแล้วจับคู่กับความหมายให้ได้เป็นคำ ๆ แต่บางภาษาอาจสร้างคำแบบอื่นได้แก่ ภาษาวิภัติปัจจัย (Inflectional Language) เช่นภาษาอังกฤษ บาลี สันสกฤต ฯลฯ ภาษาคำติดต่ (Agglutinative Language) เช่น ภาษาญี่ปุ่น ภาษาเกาหลี ฯลฯ ซึ่งเป็นวิธีที่ต่างกันมาก

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างการสร้างคำในภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาวิภัติปัจจัย ซึ่งมีคำมากมายที่มาจากการรวมกันของรากศัพท์ (Root) หรือคำหลัก เข้ากับหน่วยคำไม่อิสระเติมหน้าคำที่เรียกว่า “วิภัติ” (Prefix) แล้วให้ความหมายของคำนั้นเปลี่ยน และ “ปัจจัย” (Suffix) หรือหน่วยคำไม่อิสระชนิดเติมหลังคำแล้วหน้าที่ของคำ (Part of Speech) เปลี่ยน เช่น

รากศัพท์	วิภัติ	คำที่เกิดขึ้น	ปัจจัย	คำที่เกิดขึ้น
normal (adj) ภาวะปกติ	ab- (ไม่ดี)	abnormal (adj) ผิดปกติ	-ly	normally (adv) อย่างปกติ
operate (v) ปฏิบัติงาน	co- (ร่วมกัน)	cooperate (v) ร่วมงาน	-ation	operation (n) การปฏิบัติงาน
sense (n) การรับรู้	non- (ไม่)	nonsense (n) ไร้สาระ	-tive	sensitive (adj) ซึ่งรู้สึกไว
belief (v) ความเชื่อ	un- (ไม่)	unbelief (n) ความไม่เชื่อถือ	-able	believable (adj) ที่น่าเชื่อถือ
write (v) เขียน	re- (ทำใหม่)	rewrite (v) เขียนใหม่	-er	writer (n) นักเขียน
possible (adj) ที่เป็นไปได้	im- (ไม่)	impossible (ad) เป็นไปไม่ได้	-lity	possibility (n)ความเป็นไปได้

ตารางที่ 3 แสดงตัวอย่างการสร้างคำในภาษาอังกฤษ

การเรียนรู้และจดจำศัพท์ในภาษาอังกฤษไม่ใช่เรื่องยาก ภาษาประเภทวิภัติปัจจัยนั้นควรเน้นที่การจดจำหน่วยคำทั้งวิภัติและปัจจัย เพราะเมื่อเราพบศัพท์ใหม่ก็สามารถเดาความหมายได้ในระดับหนึ่งโดยสังเกตความหมายของวิภัติ หรือระบุหน้าที่ของคำได้โดยพิจารณาจากปัจจัยที่เติมข้างท้าย สำหรับผู้ที่สนใจสามารถศึกษาเพิ่มเติมด้วยตนเองในหัวข้อ “Word Building” จริง ๆ แล้วเทคนิคนี้สามารถจัดเป็นเนื้อหาสำหรับผู้เรียนได้ทุกช่วงวัยและเป็นประโยชน์มากแต่เป็นที่น่าเสียดายที่มีเฉพาะในโรงเรียนมัธยมบางแห่งหรือระดับอุดมศึกษาแทรกอยู่บางรายวิชานั้น จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า หากเราหยุดทำความเข้าใจธรรมชาติวิธีสร้างคำในภาษาที่เรียนอยู่สักนิด การเรียนรู้และจดจำคำศัพท์ก็จะดำเนินไปได้อย่างรวดเร็ว

2.2 ระบบประโยค (Syntactic System)

ทุกวันนี้เราสื่อสารกันได้เพราะเข้าใจระบบภาษา ตัวอย่างเช่น บางคนเข้าใจผิดว่าภาษาไทยไม่มีไวยากรณ์ เพียงแค่นำคำมาเรียงกันก็สื่อความได้ ขอให้พิจารณาสมมุติสถานการณ์ขึ้นว่า สุนัขกระทำกริยากัดและเด็กเป็นผลของการกระทำนั้น หากเราพูดว่า ‘สุนัขกัดเด็ก’ หรือ ‘เด็กกัดสุนัข’ ก็จะผิดจากความเป็นจริง แต่เราทุกคนหรือแม้ผู้ที่อ่านเขียนไม่ออกก็ทราบที่ต้องพูดว่า ‘สุนัขกัดเด็ก’ แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ภาษาไทยมีโครงสร้างประโยคแบบ ประธาน+กริยา+กรรม มิใช่จะนึกลำดับคำอย่างไรก็ได้ ไม่ว่าภาษาใดก็ล้วนมีระบบแน่นอน แม้ใครจะไม่ได้รับการศึกษา แต่หากพูดแล้วสื่อความได้ถูกต้องนั่นหมายความว่า เราเข้าใจโครงสร้างและสิ่งที่พูดนั้นเป็นไปตามระบบภาษา

หลายคนไม่ทราบมาก่อนว่า ระบบประโยคของภาษาในโลกนี้มีความแตกต่างกัน หากเราใช้ตัวย่อ S หมายถึงประธาน (Subject) V หมายถึงกริยา (Verb) และ O หมายถึงกรรม (Object) ภาษาไทยเรียงประโยคแบบประธาน+กริยา+กรรมก็คือ SVO ซึ่งภาษาอังกฤษก็ใช้

โครงสร้างเดียวกันนี้ คนทั่วไปอาจคิดว่าการสร้างประโยคของทุกภาษาในโลกก็เป็นแบบนี้ แต่จริง ๆ แล้วนักภาษาศาสตร์วิจัยพบว่าการสร้างประโยคมีได้ถึง 6 แบบ ได้แก่ SVO, SOV, VSO, VOS, OVS และ OSV (จรัญวิไล จรุงโรจน์, 2550) ดังตัวอย่างภาษาเพื่อนบ้านของเรามีโครงสร้างประโยคที่แตกต่างออกไป เช่น ภาษาพม่า ภาษาญี่ปุ่น ภาษาฮินดีมีโครงสร้างประโยคแบบ SOV เป็นต้น ดังนั้น ไม่ว่าจะศึกษาภาษาใดก็ต้องคำนึงถึงโครงสร้างภาษานั้น ๆ เป็นสำคัญ

การที่เรามีพื้นฐานเข้าใจธรรมชาติลักษณะการสร้างประโยคที่แตกต่างกันของภาษาต่าง ๆ เช่นนี้ยังช่วยในการสื่อสารในบางสถานการณ์ได้อีกด้วย เช่น นิสิตบางคนสังเกตว่าเคยมีชาวญี่ปุ่นพยายามเข้ามาสื่อสารด้วยศัพท์ภาษาอังกฤษง่าย ๆ ซึ่งต่างคนต่างเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง แต่สังเกตว่าเขาพูดโดยเรียงกรรมขึ้นก่อนกริยาอยู่ตลอดเวลา ก็นึกขึ้นได้ว่าลำดับความคิดของเขาน่าจะเป็นแบบSOVตามที่ได้เรียนมา จึงตอบด้วยศัพท์ภาษาอังกฤษกลับไปแต่ใช้การเรียงคำแบบSOV โดยมีเจตนาเพื่อให้ชาวญี่ปุ่นท่านนั้นเข้าใจได้ เป็นต้น เป็นการใช้ความรู้ที่ได้รับจากวิชาภาษาศาสตร์เบื้องต้นแก้ไขสถานการณ์ได้อย่างน่าปลื้มใจ

3. ระบบตัวเขียน

ในทางภาษาศาสตร์ “ภาษาคือเสียงพูด” ส่วนระบบตัวเขียนนั้นคือระบบที่เรานำภาษาพูดมาบันทึกให้อยู่ในรูปที่เห็นด้วยตา (จรัญวิไล จรุงโรจน์, 2550) มนุษย์ใช้การพูดเพื่อสื่อสารกันมาแต่ดึกดำบรรพ์ ขณะที่ตัวอักษรเพิ่งเกิดขึ้นมาไม่กี่พันปี ตัวเขียนจึงจัดเป็นสัญลักษณ์ใช้แทนเสียง หากเราศึกษาภาษาใดก็ควรเรียนรู้วิธีเขียนและการสะกดให้ถูกต้อง ตลอดจนทราบที่มาที่ไปของตัวเขียนภาษาต่าง ๆ ด้วย

เราโชคดีที่มีภาษาไทยและอักษรไทย จนบางคนอาจคิดไปว่าทุกชาติจะต้องมีภาษาพร้อมด้วยอักษรเช่นเดียวกัน แม้นมนุษย์ทุกกลุ่มไม่ว่าเป็นชนชาติที่เจริญแล้วหรือเผ่าที่ยังล้าหลังก็ล้วนมีภาษาทั้งสิ้น แต่ใช่ว่าทุกกลุ่มที่จะมีตัวเขียนบันทึกภาษาของตนเองไม่ ดังที่นักภาษาศาสตร์กล่าวไว้ว่า ในโลกนี้มีภาษาพูดทั้งหมดประมาณ 3,000 ภาษา แต่มีไม่ถึง 100 ภาษาที่มีตัวเขียนใช้บันทึกภาษาของตนเอง (สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน โดยพระราชประสงค์ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว, 2533) จะสังเกตได้ว่า คนบางประเทศมีทั้งภาษาพูดและตัวเขียน เช่น ชาวจีนพูดภาษาจีนและมีอักษรจีนใช้บันทึกถ้อยคำต่าง ๆ ส่วนคนบางประเทศมีภาษาพูดแต่ไม่มีตัวเขียน เมื่อจำเป็นต้องจดบันทึกจึงยืมตัวเขียนจากภาษาอื่น อาทิ ชาวมาเลเซียพูดภาษามาเลย์ แต่กลับใช้อักษรโรมันบันทึกเสียงพูด ขณะที่คนบางประเทศต้องยืมทั้งภาษาพูดและตัวเขียนมาใช้ เช่น ชาวอเมริกันหรือชาวสิงคโปร์ที่ทั้งพูดและเขียนด้วย

ภาษาอังกฤษ หรือแม้บางภาษาอาจไม่มีตัวเขียนด้วยซ้ำ เช่น ภาษาบาลี ซึ่งถือเป็นภาษาที่ตายแล้ว (Dead Language) แต่ใช้ในฐานะทางศาสนาที่คนไทยเราทราบดี เราจะสังเกตได้ว่า พุทธวจนะของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งเป็นภาษาบาลีจะใช้อักษรในภาษาใดบันทึกเสียงก็ได้ ตัวอย่างที่ในชีวิตประจำวัน เช่น เราสวดมนต์บาลีโดยอ่านจากหนังสือสวดมนต์ที่บันทึกด้วยอักษรไทย พระต่างประเทศก็สวดมนต์บาลีบทเดียวกันตามหนังสือสวดมนต์ที่บันทึกด้วยอักษรโรมันหรืออักษรที่ใช้ในภาษาของเขา หรือพระเขียนคาถาบาลีบนผ้ายันต์ด้วยอักษรขอม เป็นต้น คนไทยควรภูมิใจที่มีภาษาเป็นของเราเองและสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพ่อขุนรามคำแหงที่ทรงประดิษฐ์อักษรไทยขึ้นใช้และพัฒนาจนถึงทุกวันนี้

ตัวเขียนภาษาต่าง ๆ มีเอกลักษณ์เฉพาะ แต่ก็มีหลายภาษาที่มีตัวเขียนคล้ายกันจนบางคนสับสน อักษรแต่ละภาษามีรูปร่างแตกต่างกันไป เช่น อักษรญี่ปุ่นเขียนจากบนลงล่าง ซ้ายไปขวา ภาษาไทยใช้อักษรม้วนหัว เป็นต้น ซึ่งโดดเด่นระบุได้ทันทีว่าเป็นตัวเขียนในภาษาใดของคนชาติใด อย่างไรก็ดี การที่บางภาษาต้องยืมอักษรในภาษาอื่นมาใช้ เป็นเหตุให้หลายภาษาในโลกมีอักษรที่ลักษณะดูเหมือนกัน โดยเฉพาะ “อักษรโรมัน” ปัจจุบันมีภาษาที่ใช้ตัวอักษรโรมันบันทึกประมาณ 100 ภาษา (จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ, 2552) จึงมีไข่เรื่องแปลกที่ตัวอักษรภาษาต่าง ๆ ในยุโรปจึงดูเผิน ๆ คล้ายกันหมด อักษรในภาษาอังกฤษรูปร่างไม่ต่างกับอักษรภาษาเยอรมัน ภาษาฝรั่งเศส ภาษาอิตาลี และอักษรในอีกหลายภาษาในประเทศโซนยุโรป และคนส่วนส่วนใหญ่ที่อ่านไม่ออกก็จะมองผ่านๆแล้วเหมารวมว่าเป็นภาษาอังกฤษ การจำแนกข้อความเบื้องต้นได้ถูกต้องว่าเป็นภาษาใดนั้นต้องอาศัยผู้รู้ภาษานั้น ๆ มาอ่านให้จึงจะทราบ เพราะแต่ละภาษามีคำศัพท์ ความหมาย และไวยากรณ์ไม่เหมือนกัน หรือแม้แต่ภาษาเวียดนามก็ตีทั้งที่เป็นภาษาในเขตทวีปเอเชียแต่ก็กลับใช้อักษรโรมันเป็นตัวเขียน ซึ่งบางคนเข้าใจผิดว่านำอักษรอังกฤษมาเขียนแทนเสียด้วยซ้ำ เพราะไม่ทราบว่าตัวอักษร A-Z ที่ใช้ในภาษาอังกฤษทุกวันนี้แท้จริงก็คือตัวอักษรที่ยืมมาจากภาษาโรมันเช่นเดียวกัน ดังนั้น เมื่อพบเอกสารที่บันทึกข้อความรูปร่างลักษณะเป็นอักษรโรมัน เราจะด่วนสรุปว่านั่นคือภาษาอังกฤษไม่ได้ จนกว่าจะลงมืออ่านแล้วพิจารณาว่าจากถ้อยคำและไวยากรณ์ว่าเป็นภาษาใด

ตัวเขียนคือสัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียง เพราะฉะนั้นแต่ละภาษาย่อมมีวิธีเขียน วิธีสะกด แนวทางการจำศัพท์ที่แตกต่างกัน จากประสบการณ์เคยพบเด็กชายอายุ 12 ปีและสอนให้สะกดคำภาษาอังกฤษ ด้วยหลักการทางสัทศาสตร์ให้รู้จักเสียงพยัญชนะและสระ จากนั้นให้สะกดคำง่ายๆคล้ายการแจกลูกในภาษาไทย เด็กสามารถทำได้ก็จริงแต่เมื่อเจอศัพท์ใหม่กลับไม่

สามารถเชื่อมโยงวิธีที่สอนนี้มาใช้สะกดคำได้ โดยนั่งนิ่งและนึกเสียงที่จะพูดอยู่นานทุกครั้ง จนต้องสัมผัสเพิ่มเติมและพบว่า เด็กผู้นี้เรียน “ภาษาจีน” จึงเข้าใจในทันทีว่าเหตุใดสอนไปมากมายแต่ยังสะกดเองไม่ได้ ภาษาจีนเป็นภาษาระบบภาพที่เมื่อเห็นจะต้องจำให้ได้ตามที่เหล่าซือออกเสียงให้ฟัง (ปัจจุบันภาษาจีนมี ‘พินอิน’ หรืออักษรช่วยในการสะกดและออกเสียง แต่คาดว่าเหล่าซือของเด็กผู้นี้ไม่ได้ใช้) กล่าวโดยสรุปคือ เด็กติดกับการที่ต้องพยายามนึกเสียงคำเวลาเรียนภาษาอังกฤษเหมือนกับที่เห็นศัพท์ภาษาจีนแล้วต้องนึกเสียงให้ได้ จึงต้องพูดคุยปรับความเข้าใจว่า กำลังเรียนคนละภาษาซึ่งวิธีการจำไม่เหมือนกัน เรียนภาษาอังกฤษสามารถสะกดคำได้เพราะตัวอักษรแต่ละตัวแทนเสียงได้ลักษณะเดียวกับอักษรไทย เด็กคนนี้ต้องอาศัยเวลาในการล้างความเคยชินอยู่หลายเดือนโดยต้องกระตุ้นและสะกดนำให้ก่อน จากตัวอย่างนี้หากเด็กได้พบผู้สอนที่ไม่อาจทราบตำหนิว่า สติปัญญาไม่ดี ไม่รู้จักปรับปรุง ฯลฯ ก็อาจทำให้หมดกำลังใจเลิกเรียนได้ ดังนั้น ความรู้ทางภาษาศาสตร์จึงเป็นพื้นฐานการเรียนและการสอนวิชาภาษาต่างๆได้เป็นอย่างดี ตลอดจนแก้ปัญหากรณีต่างๆได้อีกด้วย

สรุป

นักภาษาศาสตร์ศึกษาการเรียนรู้ภาษาของมนุษย์ ศึกษาภาษาไว้ทั้งระบบคำ ระบบไวยากรณ์ ระบบตัวเขียน และประเด็นอื่นอีกมากมาย แม้หลายคนจะไม่คุ้นกับวิชาภาษาศาสตร์ที่เป็นศาสตร์เฉพาะทาง จริงๆแล้วความรู้เหล่านี้สัมพันธ์กับหลายสิ่งรอบตัว หากศึกษาไว้บ้างก็จะทราบว่าภาษาศาสตร์มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะเป็นพื้นฐานในการศึกษาภาษาต่างๆ เนื่องจากภาษาศาสตร์ยืนยันได้ว่าแต่ละภาษาล้วนมีระบบแน่นอนจึงไม่มีภาษาใดในโลกยากหรือง่ายไปกว่ากัน แต่คนทั่วไปแค่ไม่ชินกับหน่วยเสียง วิธีออกเสียง ตำแหน่งที่ปรากฏของเสียงที่มีกฎเกณฑ์ที่ไม่เหมือนกัน ตระกูลภาษาที่แตกต่าง โครงสร้างประโยคที่หลากหลาย รวมถึงตัวเขียนและวิธีสะกดซึ่งมีรูปแบบเฉพาะดังตัวอย่างต่างๆที่ได้ยกมาในบทความนี้ หากต้องการผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศให้ได้มากที่สุด การเลือกที่จะทำให้ความเข้าใจระบบภาษาให้มากขึ้นเสียก่อนนั้นจึงเป็นวิธีอันชาญฉลาด เป็นเทคนิคจับแนวทางการเรียนเพื่อฝึกฝนส่วนสำคัญได้ตรงจุด การฟังการออกเสียงก็จะเป็นเรื่องง่าย ไม่ต้องใช้ความพยายามมาก สนุกกับการท่องศัพท์ ตลอดจนนำความรู้ไปปรับใช้ในการสอนและช่วยแก้ปัญหาให้กับผู้เรียนได้หลายกรณี สำหรับผู้ไม่มีเวลาขอเพียงเปิดใจพร้อมเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาใหม่ๆไว้มาก่อน อย่างน้อยก็ปรับทัศนคติในใจว่าไม่มีภาษาใดยาก สำหรับการเรียน

ภาษาต่างประเทศแล้วนั้น ภาษาแม่ของเราอาจมีไว้เพื่อ “เปรียบเทียบ” เพื่อสร้างความเข้าใจ แต่ไม่ได้มีไว้เพื่อ “เทียบเคียง” หรือ “แทนที่” กันได้

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา นาคสกุล ... และคนอื่นๆ เรียบเรียง. (2545). หนังสืออุเทศภาษาไทยชุดบรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 4. กรุงเทพมหานคร : สถาบันภาษาไทย กรมวิชาการ.
- จรัญวิไล จรุงญโรจน์(ม.ล.). (2550). ภาษาศาสตร์เบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ. (2548). ตัวเขียนยุคอารยธรรมโบราณ. กรุงเทพมหานคร : มิสเตอร์ก๊อปปี้ (ประเทศไทย).
- เรืองเดช ปันเขื่อนขัฒย์. (2541). ภาษาศาสตร์ภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- คณะกรรมการโครงการสารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน. (2538). สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน โดยพระราชประสงค์ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เล่ม 18. กรุงเทพมหานคร : ด้านสุทธาการพิมพ์.
- อุดม วโรตม์สิกขดิตถ์. (2519). ภาษาศาสตร์เบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.